

Čís. 3522.

Pro žalobu obchodního pomocníka, odměňovaného podílem z čistého zisku, o zaplacení podílu na čistém zisku za dobu jeho služebního poměru jest příslušným soud určený v §u 41 zák. o obch. pom.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, R I 105/24.)

Žalobu na firmu o zaplacení 92.154 Kč jakožto podílu na zisku podal obchodní pomocník u krajského soudu v Liberci. Námitka věcné nepříslušnosti byla krajským soudem zamítnuta, *r e k u r s n í s o u d* námitce vyhověl a žalobu odmítl, ustanoviv příslušným živnostenský soud v Liberci. *D ů v o d y*: Žalobce sám uvádí v žalobě, že byl od 1. března 1921 až do 28. února 1923 ve službách žalované jakožto obchodní zřízenec a že jako takový přihlášen byl i při nemocenské pokladně obchodního gremia libereckého i při všeobecném ústavu pensijním. V čem záležela žalobcova činnost v obchodním podniku žalované, nikde nevysvětlil, omeziv se v tom směru na pouhou poznámku, že byl právně t. zv. »*commis intéressé*« ve smyslu zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. o obchodních pomocnících. Avšak již okolnosti, žalobcem přiznané, jak byly výše uvedeny, stačí úplně, by byl žalobce pokládán za obchodního pomocníka u žalované ve smyslu §u 1 odstavec první cit. zákona o obchodních pomocnících. Vztahují se tudíž na něho všechna ustanovení tohoto zákona. Tím, že žalovaná zaručila mu 30%ní podíl na celém čistém zisku z jejího obchodního podniku, na místě platu, není ještě nikterak vyloučen služební poměr mezi žalobcem jako zaměstnaným a žalovanou jako zaměstnavatelkou. Vždyť poměr takový jest i přímo upraven v §u 14 zákona posléz uvedeného. Že spor tuto projednáváný není v podstatě ničím jiným, než rozepří o zaplacení služného, o tom nelze vzhledem k obsahu žaloby vážně pochybovati a následkem toho jest pro rozepří tu podle §u 4 odstavec a), pak podle §u 5 odstavec d) zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. vzhledem k §u 2 a 41 zákona o obchodních pomocnících, pokud se týče vzhledem k čís. nařízení ze dne 10. ledna 1915, čís. 8 ř. zák. a ze dne 29. února 1916, čís. 58 ř. zák. výlučně příslušným živnostenský soud v Liberci. Žalovaná namítla právem nepřislušnost soudu procesního, k níž bylo by i jinak nutno přihlížeti z úřadu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rozhodnutí tohoto mezitimního sporu o příslušnost závisí na zodpovězení otázek: a) zda podnik žalované firmy podléhá živnostenskému řádu, b) zda žalobce byl ustanoven ve službách žalované firmy jako její zaměstnanec a konal tam služby, v §u 1 odstavec první zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. uvedené, c) zda jde o spor z tohoto služebního poměru. Všechny tyto otázky jest zodpověděti kladně. Otázka a) není spornou. Ohledně otázky b) uvádí sám žalobce v žalobě, že byl

v době od 1. března 1921 do 28. února 1923 u žalované firmy jako obchodní zaměstnanec ve službě a že jako takový přihlášen byl u nemo-censké pokladny i u všeobecného pensijního ústavu. Tvzení to uznala žalovaná firma v žalobní odpovědi za správné. Jaké služby žalobce ko-nal, neuvádí, ale z obsahu žaloby, zejména z okolnosti, že se sám ozna-čuje jako *commis interessé* ve smyslu zákona o obchodních pomocnících a že i jinak v žalobě i v dovolacím rekursu na tento zákon se odvolává, plyne, že konal služby, v §u 1 odstavec prvý zák. o obch. pom. uveden. Ad c.: Žalobce domáhá se touto žalobou zaplacení podílu na čistém zi-sku z obchodů žalované za dobu svého »služebního poměru« u žalované firmy ve zbytkové částce 92.154 Kč tvrdě, že podle smlouvy příslušela mu na místě pevného platu tantiema 30% z čistého zisku, docíleného v obchodu žalované, což žalovaná firma přiznala s omezením, že účast žalobcova na čistém zisku činila z počátku jen 10% z obchodu auto-mobily, příslušenstvím a potřebami a že teprve později činila 30% z ob-chodů, žalobcem přímo sprostředkovaných, a 10% z prodejů ostatních. Podlc §u 14 zákona o obch. pom. může podle úmluvy úpln... obchod-ního pomocníka záležitosti také zcela nebo z části v podílu na zisku ze všech nebo jen některých obchodů; jde tu o tantiemu t. zv. *commis inte-ressé*, jak se žalobce sám označuje. Žalobce tvrdí, že za své služební doby obdržel na tantiemách jen 42.010 Kč, místo 134.164 Kč, že tedy má obdržeti ještě zbytek 92.154 Kč, což však žalovaná popírá. Jde tu tedy o spor o úplatu obchodního pomocníka z jeho služebního poměru, jak v zákoně o obchodních pomocnících (§§ 1 a 14) jest upraven, pro který však podle §u 41 zák. o obch. pom. jest v tomto případě věcně i místně a to výlučně příslušným živnostenský soud v Liberci.

Čís. 3523.

K povolení zálohy ve smyslu §u 353, odstavec druhý, ex. ř. jest pří-slušným soud povolivší exekuci, nikoliv soud exekuční, třebaš bylo se zálohy domáháno teprve dodatečně.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, R I 109 24.)

Vymáhajícímu věřiteli byla krajským soudem v Chebu povolena exekuce dle §u 353 ex. ř. v ten smysl, by si na náklad dlužníka dal ob-starati třetí osobou dodávku dřeva, k jehož dodání byl dlužník uznán povinným. Napotomnímu návrhu vymáhajícího věřitele, by mu proti po-vinnému byly přiznány další exekuční náklady 47.491 Kč, dovolaný okresní soud v Aši, v jehož obvodu bylo dřevo, jež měl dlužník dodati, vyhověl. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení, maje za to, že exekučním soudem nebyl okresní soud v Aši, nýbrž okresní soud v Chebu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu a přikázal zá-ležitost krajskému soudu v Chebu k příslušnému vyřízení.